

Elena Ferrante

**LA NENA
PERDUDA**

Maduresa, vellesa

Traducció de Cesc Martínez

La Campana

Títol original: *Storia della bambina perduta*

© Edizioni e/o, 2014

Publicat d'acord amb Ella Sher Agència literària

1a edició: setembre del 2016

© de la traducció, Cesc Martínez

© Edicions La Campana

Avenir, 49, baixos, 08021 Barcelona

Tel.: 93 453 16 65

info@lacampanaeditorial.com

www.lacampanaeditorial.com

Disseny de la coberta: Zink comunicació

Foto de la coberta: © Getty Images

ISBN: 978-84-16863-02-0

Dipòsit legal: B. 17.284-2016

Fotocomposició: EdiGestió (Barcelona)

Imprès a Romanyà Valls. Capellades (Barcelona)

ÍNDIX DE PERSONATGES

La família Cerullo (la família del sabater):

Fernando Cerullo, sabater, pare de la Lila.

Nunzia Cerullo, mare de la Lila.

Raffaella Cerullo, anomenada Lina o Lila. Va néixer a l'agost del 1944. Té seixanta-sis anys quan desapareix de Nàpols sense deixar rastre. Es casa molt jove amb l'Stefano Carracci, però durant unes vacances a Ischia s'enamora del Nino Sarratore, pel qual deixa el marit. Després del naufragi de la convivència amb el Nino i el naixement del Gennaro, la Lila abandona definitivament l'Stefano quan descobreix que ell espera un fill de l'Ada Cappuccio. Es trasllada a San Giovanni a Teduccio amb l'Enzo Scanno fins que, al cap d'uns anys, torna a viure al barri amb l'Enzo i el Gennaro, el seu fill.

Rino Cerullo, germà gran de la Lila. Està casat amb la Pinuccia Carracci, germana de l'Stefano, amb la qual té dos fills. El primer fill de la Lila, el Rino, porta el seu nom.

Altres fills.

La família Greco (la família del conserge):

Elena Greco, anomenada Lenuccia o Lenù. Nascuda a l'agost del 1944, és la narradora de la llarga història que teniu a les mans. Després de la primària, l'Elena continua estudiant cada vegada amb més èxit fins que aconsegueix llicenciar-se a l'Scuola Normale de Pisa, on coneix el Pietro Airota, amb qui, uns anys més tard, es casa i es trasllada a Florència. Tenen dues filles junts, l'Adele, anomenada Dede, i l'Elsa, però l'Elena, decebuda amb el matrimoni, acaba abandonant les nenes i el Pietro quan comença una aventura amb el Nino Sarratore, el seu amor des de la infància.

Pepe, Gianni i Elisa, germans petits de l'Elena. L'Elisa, malgrat que l'Elena no ho aprova, se'n va a viure amb el Marcello Solara.

El *pare*, conserge a l'ajuntament.

La *mare*, mestressa de casa.

La família Carracci (la família de Don Achille):

Don Achille Carracci es dedicava al mercat negre i feia de prestamista. Va ser assassinat.

Maria Carracci, dona de Don Achille, mare de l'Stefano, la Pinuccia i l'Alfonso. La filla que l'Stefano ha tingut amb l'Ada Cappuccio porta el seu nom.

Stefano Carracci, fill del difunt Don Achille, comerciant i primer marit de la Lila. Insatisfet pel tempestuós matrimoni amb la Lila, comença una relació amb l'Ada Cappuccio, amb la qual, després, se'n va a viure. És el pare del Gennaro, fill de la Lila, i de la Maria, nascuda de la relació amb l'Ada.

Pinuccia, filla de Don Achille. Es casa amb el germà de la Lila, el Rino, i hi té dos fills.

Alfonso, fill de Don Achille. Es resigna a casar-se amb la Mari-sa Sarratore després d'un llarg prometatge.

La família Peluso (la família del fuster):

Alfredo Peluso, fuster i comunista, mor a la presó.

Giuseppina Peluso, esposa devota de l'Alfredo, se suïcida després de la mort del seu marit.

Pasquale Peluso, fill gran de l'Alfredo i la Giuseppina, paleta, militant comunista.

Carmela Peluso, anomenada Carmen. Germana del Pasquale, va estar molt temps promesa amb l'Enzo Scanno. Finalment es casa amb el propietari de la gasolinera de l'avinguda, amb qui té dos fills.

Altres fills.

La família Cappuccio (la família de la viuda boja):

Melina, una parenta de la Nunzia Cerullo, viuda. Perd el seny després de la relació amb el Donato Sarratore, de qui havia sigut l'amant.

El *marit* de la Melina va morir en circumstàncies fosques.

Ada Cappuccio, filla de la Melina. Promesa durant molt temps amb el Pasquale Peluso, es converteix en l'amant de l'Stefano Carracci i finalment se'n va a viure amb ell. De la seva relació neix una nena, la Maria.

Antonio Cappuccio, el seu germà, mecànic. Havia sigut el promès de l'Elena.

Altres fills.

La família Sarratore (la família del ferroviari poeta):

Donato Sarratore, gran faldiller, va ser l'amant de la Melina Cappuccio. L'Elena també se li va entregar, de molt jove, en una platja d'Ischia, arrossegada pel dolor que li va provocar la relació entre el Nino i la Lila.

Lidia Sarratore, dona del Donato.

Nino Sarratore, primogènit del Donato i la Lidia, va tenir una llarga relació clandestina amb la Lila. Casat amb l'Eleonora, amb qui ha tingut l'Albertino, comença una aventura amb l'Elena, que també és casada i té dues filles.

Marisa Sarratore, germana del Nino. Estant casada amb l'Alfonso Carracci, es converteix en l'amant del Michele Solara, amb qui té dos fills.

Pino, Clelia i Ciro Sarratore, els fills més petits del Donato i la Lidia.

La família Scanno (la família del verduler):

Nicola Scanno, verduler, mort de pulmonia.

Assunta Scanno, dona del Nicola, morta de càncer.

Enzo Scanno, fill del Nicola i l'Assunta. Va estar molt temps promès amb la Carmen Peluso. Es fa càrrec de la Lila i el seu fill Gennaro quan ella deixa l'Stefano Carracci definitivament i se'ls emporta a viure a San Giovanni a Teduccio.

Altres fills.

La família Solara (la família del propietari del bar pastisseria homònim):

Silvio Solara, amo del bar pastisseria.

Manuela Solara, dona del Silvio, usurera. De molt vella, és assassinada a la porta de casa.

Marcello i *Michele Solara*, fills del Silvio i la Manuela. El Marcello, després que la Lila l'hagi rebutjat durant els anys de joventut, se'n va a viure amb l'Elisa, la germana petita de l'Elena. El Michele, que està casat amb la Gigliola, la filla del pastisser, amb qui té dos fills, pren com a amant la Marisa Sarratore, amb qui té dos fills més. Tot i així, continua obsessionat amb la Lila.

La família Spagnuolo (la família del pastisser):

El *senyor Spagnuolo*, pastisser del bar pastisseria Solara.

Rosa Spagnuolo, dona del pastisser.

Gigliola Spagnuolo, filla del pastisser, dona del Michele Solara i mare de dos dels seus fills.

Altres fills.

La família Airotà:

Guido Airotà, professor de literatura grega.

Adele, la seva dona.

Mariarosa Airotà, la filla gran, professora d'història de l'art a Milà.

Pietro Airotà, professor universitari joveníssim. És el marit de l'Elena i el pare de la Dede i l'Elsa.

Els mestres:

Ferraro, mestre i bibliotecari.

Oliviero, mestra.

Gerace, professor de l'institut.

Galiani, professora de l'institut.

Altres personatges:

Gino, fill del farmacèutic, primer nòvio de l'Elena. Cap dels feixistes del barri, és assassinat en una emboscada davant la seva farmàcia.

Nella Incardo, cosina de la senyoreta Oliviero.

Armando, metge, fill de la professora Galiani. Està casat amb la Isabella, amb qui té un fill que es diu Marco.

Nadia, estudiant, filla de la professora Galiani, havia estat nòvia del Nino. A causa de la seva militància política, més tard, s'aparella amb el Pasquale Peluso.

Bruno Soccavo, amic del Nino Sarratore i hereu de la fàbrica d'embotits de la família. És assassinat a l'interior de la seva fàbrica.

Franco Mari, nòvio de l'Elena durant els primers anys de la universitat, es dedica a l'activisme polític. A conseqüència d'un atac feixista, perd un ull.

Silvia, estudiant universitària i activista política. Té un fill, el Mirko, nascut d'una breu relació amb el Nino Sarratore.

Maduresa

Des de l'octubre del 1976 fins que, el 1979, no vaig tornar a viure a Nàpols, vaig evitar tornar a tenir una relació estable amb la Lila. Però no va ser fàcil. Ella va intentar entrar per força a la meua vida gairebé des del primer moment i jo la vaig ignorar, la vaig tolerar, la vaig patir. Encara que es comportés com si no volgués res més que fer-me costat en un moment difícil, no em podia treure del cap el menyspreu amb què m'havia tractat.

Avui penso que, si només m'hagués molestat que m'insultés —«ets una estúpida», m'havia cridat per telèfon quan li vaig parlar del Nino, i abans no ens havia passat mai, *mai* m'havia parlat d'aquella manera—, m'hauria passat de seguida. En realitat, més que aquella ofensa, el que em va empipar va ser el que va dir de passada de la Dede i l'Elsa. «Pensa en el mal que els fas a les teves filles», m'havia advertit, i en aquell moment no li vaig fer cas. Però aquelles paraules, amb el temps, van anar agafant cada vegada més pes, sovint em venien al cap. La Lila no havia manifestat mai cap interès per la Dede i l'Elsa, estava gairebé segura que ni tan sols es recordava de com es deien.

Les vegades que, per telèfon, li havia explicat alguna de les seves sortides intel·ligents, m'havia tallat i havia canviat de tema. I quan les havia vist per primera vegada, a casa del Marcello Solara, s'havia limitat a mirar-les distretament i a dir-los alguna frase genèrica, no havia fet gens ni mica de cas de com anaven de ben vestides i ben pentinades, i com, sent tan petites, totes dues eren capaces d'expressar-se amb propietat. I això, malgrat que les havia fet *jo*, les havia criat *jo*, eren part de mi, la seva amiga de sempre; hauria hagut de fer un racó –ja no per afecte, però almenys sí per amabilitat– per al meu orgull de mare. I en canvi no havia gastat ni una mica d'ironia benevolent, hi havia mostrat indiferència i prou. Fins a aquell moment –per gelosia, segurament, perquè jo estava amb el Nino– no s'havia recordat de les nenes, i encara per subratllar que jo era una mare terrible que, per tal de ser feliç, les feia infelices a elles. Només de pensar-hi em posava nerviosa. ¿La Lila s'havia preocupat pel Gennaro quan havia deixat l'Stefano, quan l'abandonava amb la seva veïna perquè se n'anava a treballar a la fàbrica, quan me'l va enviar a mi gairebé per treure-se'l de sobre? Oi tant, jo carregava les meves culpes, però sens dubte era més mare que ella.

2

Aquesta mena de pensaments es van tornar habituals en aquells anys. Va ser com si la Lila, que al capdavall l'únic que

havia fet mai per la Dede i l'Elsa havia estat pronunciar aquella frase pèrfida, s'hagués convertit en l'advocada defensora de les seves necessitats de filles i volgués fer-me reconèixer que m'equivocava cada vegada que les deixava per dedicar-me a mi mateixa. Però era una veu inventada pel mal humor; realment, no sé què pensava del meu comportament com a mare. Ella és l'única que ho pot dir, si és que de debò ha aconseguit introduir-se en aquesta cadena llarguíssima de paraules per modificar el meu text, per afegir-hi expressament baules que hi faltaven, per desenganxar-ne unes altres sense que es noti, per dir de mi més coses de les que jo voldria, més de les que jo mateixa sóc capaç de dir. M'ensumo aquesta intrusió, me l'espero des que vaig començar a destruir la nostra història, però he d'arribar fins al final per poder revisar aquestes pàgines. Si provés de fer-ho ara, segur que m'hi encallaria. Fa massa temps que escric i estic cansada, cada vegada és més difícil aguantar la tensió del relat en el caos dels anys, dels esdeveniments petits i grans, dels canvis d'humor. Per això tendeixo a passar de puntetes pels fets que tenen a veure amb mi, per tornar a engrapar de seguida la Lila i les complicacions que porta a sobre, o, encara pitjor, em deixo arrossegar per les aventures de la meva vida només perquè em surten més fàcilment. Però no m'he de creure aquesta cruïlla. No he d'anar pel primer camí, al llarg del qual, si em deixo de banda a mi —atès que la mateixa naturalesa de la nostra relació imposa que només pugui arribar a ella a través meu—, acabaria trobant cada cop menys rastres de la Lila. Ni tampoc no he d'anar pel segon

camí. Que jo, efectivament, parli cada vegada més de les meves experiències és exactament allò amb què ella estaria més d'acord. «Va –diria–, explica'ns quines voltes ha fet la teva vida, a qui li importa la meua, confessa que no t'interessa ni a tu.» I conclouria: «Jo sóc un gargot sobre un gargot, no serviria de cap manera per cap dels teus llibres; deixa'm estar, Lenù, les parts esborrades no s'expliquen.»

Així, doncs, ¿què he de fer? ¿Donar-li la raó una vegada més? ¿Acceptar que ser adults i deixar de mostrar-se és aprendre a amagar-se fins a desaparèixer? ¿Admetre que, com més passen els anys, menys coses sé de la Lila?

Aquest matí m'aguanto el cansament i torno a l'escriptori. Ara que arribo al punt més dolorós de la nostra història, vull trobar entre les pàgines un equilibri entre ella i jo que, a la vida real, no he trobat ni tan sols dins meu.

3

Dels dies de Montpeller, me'n recordo de tot excepte de la ciutat, és com si no hi hagués estat mai. Fora de l'hotel, fora de l'aula magna monumental on es feia el congrés acadèmic en el qual participava el Nino, avui només sóc capaç de veure una tardor ventosa i un cel blau amb núvols blancs. I malgrat això, a la memòria, aquell topònim, Montpeller, m'ha quedat com un senyal de trencament. Ja havia estat fora d'Itàlia una vegada, a París, amb el Franco, i m'havia sentit electritzada per la

meva pròpia audàcia. Però aleshores em semblava que el meu món era i continuaria sent sempre el barri, Nàpols, mentre que la resta era com una excursió, una excepció en què podia imaginar-me com en realitat no seria mai. Montpellier, en canvi, que va ser, de bon tros, molt menys excitant que París, em va fer la sensació que m'esquinçava les costures i m'expandia. El pur i simple fet de trobar-me en aquell lloc era, per a mi, la prova que el barri, Nàpols, Pisa, Florència, Milà, tot Itàlia, només eren minúsculs esqueixos del món, i amb aquells esqueixos feia ben fet de no tenir-ne prou. A Montpellier em vaig adonar de les limitacions dels meus punts de vista, de la llengua amb què m'expressava i amb la qual havia escrit. A Montpellier em va semblar evident fins a quin punt podia ser poca cosa, amb trenta-dos anys, ser muller i mare. I durant tots aquells dies densos d'amor em vaig sentir alliberada per primer cop dels vincles que havia anat sumant durant anys, els relacionats amb els meus orígens, els que havia adquirit amb l'èxit dels estudis, els derivats de les meves opcions de vida, sobretot del matrimoni. Allà també vaig entendre les raons del plaer que m'havia produït, en el passat, veure el meu primer llibre traduït a altres llengües i, al mateix temps, les raons de la decepció per haver trobat pocs lectors fora d'Itàlia. Era meravellós travessar fronteres, deixar-se anar en altres cultures, descobrir fins a quin punt són provisionals tot de coses que es donen per definitives. El fet que la Lila no hagués sortit mai de Nàpols, que fins i tot s'hagués sentit fora de lloc a San Giovanni a Teduccio, encara que en el passat ho hagués considerat

una tria de les seves, discutible, però que ella, com sempre, sabia capgirar per treure'n un avantatge, ara em va semblar un senyal d'estretor mental. Vaig reaccionar com quan es respon a qui t'insulta amb la mateixa fórmula. *¿Tu t'has equivocat amb mi? No, estimada, sóc jo, jo m'he equivocat amb tu; et quedaràs tota la vida veient els camions que circulen per l'avinguda.*

Els dies van passar volant. Al Nino, els organitzadors del congrés li havien reservat una habitació simple des de feia temps, i com que jo em vaig decidir a acompanyar-lo massa tard, no havien pogut canviar-la per una de matrimonial. Per tant, teníem habitacions separades, però jo cada vespre em dutxava, em posava a punt per a la nit i en acabat, amb el cor una mica accelerat, l'anava a trobar a la seva cambra. Dormíem junts, abraçats l'un a l'altre com si tinguéssim por que una força hostil ens separés a mig son. Al matí ens feiem portar l'esmorzar al llit, gaudíem d'aquell luxe que només havíem vist al cine, rèiem molt, érem feliços. Durant el dia, l'acompanyava a la sala gran del congrés i, encara que els ponents llegissin pàgines i pàgines com si s'avorrissin de si mateixos, estar amb ell m'entusiasmava, seia al seu costat sense molestar-lo. El Nino seguia les intervencions amb molta atenció, prenia apunts i de tant en tant em xiuxiuejava comentaris irònics i paraules d'amor a cau d'orella. A les hores de dinar i de sopar, ens barrejàvem entre acadèmics de mig món, noms estrangers, llengües estrangeres. Naturalment, els ponents més prestigiosos tenien una taula per a ells sols i nosaltres seiem en una altra amb estudiosos més joves. Però jo estava sorpresa de la manera

que tenia el Nino de moure's entre aquella gent, tant durant les sessions de treball com al restaurant. Que diferent que era de l'estudiant d'abans, fins i tot del jove que m'havia defensat a la llibreria de Milà gairebé deu anys enrere. Havia deixat de banda el to polèmic, saltava amb tacte les barreres acadèmiques, lligava relacions amb un posat seriós i captivador alhora. Conversava d'una manera brillant tant en anglès (perfectament) com en francès (bé), exhibint el seu antic culte per les xifres i l'eficiència. Jo n'estava encantada i me'n sentia molt orgullosa. En poques hores va caure bé a tothom, l'estiraven cap a una banda i cap a l'altra.

Només va canviar una vegada, bruscament; va ser el vespre abans de la seva intervenció al congrés. Es va tornar inconstant i sense gràcia, em va semblar que estava aclaparat per l'angoixa. Va començar a parlar malament del text que havia preparat, va repetir unes quantes vegades que escriure no li sortia tan fàcilment com a mi, es va enrabiar perquè no havia tingut temps per treballar bé. Em vaig sentir culpable —¿havia sigut la nostra complicada aventura el que l'havia distret?— i vaig intentar posar-hi remei abraçant-lo, fent-li petons, demanant-li que em llegís les seves pàgines. Me les va llegir, i em vaig entendre amb el seu aire d'escolar espantat. La seva intervenció no em va semblar menys avorrida que les que havia sentit abans a l'aula magna, però el vaig elogiar molt i es va tranquil·litzar. L'endemà al matí es va lluir amb una passió impostada, el van aplaudir. Al vespre, un dels acadèmics de prestigi, un americà, el va convidar a seure amb ell. Jo em vaig

quedar sola, però no em va saber greu. Quan estava amb el Nino, no parlava amb ningú, i ara que no hi era em vaig veure obligada a espavilar-me amb el meu francès forçat i vaig entaular una conversa amb una parella de París. Em van agradar perquè de seguida vaig descobrir que estaven en una situació no gaire diferent de la nostra. Tots dos consideraven que la institució familiar era sufocant, tots dos havien deixat enrere, dolorosament, cònjuges i fills, tots dos semblaven feliços. Ell, l'Augustin, que devia tenir uns cinquanta anys, era vermell de cara, tenia uns ulls blau cel molt vius i duia un gran bigoti ros. Ella, la Colombe, de poc més de trenta anys com jo, portava els cabells molt curts, tenia els ulls i els llavis dibuixats amb força en una cara menuda, i mostrava una elegància encisadora. Vaig parlar sobretot amb la Colombe; tenia un nen de set anys.

—Encara falten uns mesos —vaig dir jo— perquè la meva filla gran faci els set, però aquest any ja fa segon, i és molt llesta.

—El meu és molt despert i fantasiós.

—¿Com s'ha agafat la separació?

—Bé.

—¿No ha patit ni una mica?

—Els nens no són rígids com nosaltres, són elàstics.

Va insistir sobre l'elasticitat que atribuïa a la infància, em va semblar que això la tranquil·litzava. Va afegir:

—En el nostre ambient és bastant habitual que els pares se separin, els fills ja saben que pot passar.

Però just quan començava a dir-li que jo, en canvi, no conei-

xia altres dones separades, excepte una amiga meva, ella va canviar de tema brusquement, es va posar a queixar-se del nen:

–És llest però lent –va exclamar–, a l'escola diuen que és desordenat.

Em va sobtar molt que hagués passat a expressar-se sense tendresa, gairebé amb ressentiment, com si el fill es comportés d'aquella manera per fer-li la punyeta, i això em va angoixar. El seu company se'n devia adonar i hi va ficar cullerada, es va vantar dels *seus* dos xicots, un de catorze anys i un altre de divuit, va fer broma de com els agradaven tots dos a les dones, tant a les joves com a les madures. Quan el Nino va tornar al meu costat, els dos homes –sobretot l'Augustin– van començar a parlar malament de la majoria dels ponents. La Colombe s'hi va ficar gairebé de seguida amb una alegria una mica artificial. El fet de murmurar va crear ràpidament un vincle, l'Augustin va parlar i va beure molt tot el sopar, la seva companya reia només que el Nino badés la boca. Ens van convidar a anar a París amb ells, en cotxe.

Els discursos sobre els fills i aquella invitació a la qual no vam respondre ni sí ni no em van tornar a posar de peus a terra. Fins a aquell moment, la Dede i l'Elsa em venien al cap contínuament, i el Pietro també, però com si estiguessin suspesos en un univers paral·lel, immòbils al voltant de la taula de la cuina a Florència, o davant la tele, o al llit. De cop el meu món i el seu van tornar a tenir comunicació. Em vaig adonar que els dies de Montpeller s'estaven a punt d'acabar, que inevitablement el Nino i jo tornàriem cadascú a casa seva i que

hauríem d'afrontar les crisis matrimonials respectives, jo a Florència, ell a Nàpols. I el cos de les nenes es va tornar a enganxar al meu, les vaig sentir violentament en contacte amb mi. Feia cinc dies que no sabia res d'elles i, quan en vaig prendre consciència, em va venir un fort mareig, la nostàlgia es va tornar insuportable. Vaig tenir por no del futur en general, que semblava que estigués ocupat pel Nino com si no hi hagués res més, sinó de les hores que arribarien al cap de poc, l'endemà, l'endemà passat. No em vaig poder aguantar i, encara que fos mitja nit –«quina importància té –vaig dir-me–, el Pietro sempre està despert»–, vaig provar de telefonar.

Va costar bastant, però al final vaig aconseguir línia.

–¿Hola? –vaig dir–. ¿Hola? –vaig repetir. Sabia que a l'altra banda hi havia el Pietro, el vaig cridar pel nom:– Pietro, sóc l'Elena, ¿com estan les nenes?

Es va tallar la comunicació. Vaig esperar uns minuts, després vaig demanar a la centraleta de tornar a trucar. Estava decidida a insistir tota la nit, però aquesta vegada el Pietro va contestar.

–¿Què vols?

–Digue'm com estan les nenes.

–Dormen.

–Ja ho sé, però com estan.

–A tu què t'importa.

–Són les meves filles.

–Les has deixat, ja no volen ser les teves filles.

–¿T'ho han dit a tu, això?

–Ho han dit a la meva mare.

–¿Has fet venir l’Adele?

–Sí.

–Digue’ls que torno d’aquí a uns dies.

–No, no tornis. Ni jo, ni les nenes, ni ma mare no et volem veure més.

4

Vaig plorar una bona estona, en acabat em vaig calmar i vaig anar amb el Nino. Volia explicar-li aquella telefonada, volia que em consolés. Però quan estava a punt de trucar a la seva habitació vaig sentir que parlava amb algú. Vaig dubtar. Parlava per telèfon, no entenia què deia, ni tan sols en quina llengua, però de seguida vaig pensar que s’adreçava a la seva dona. Així doncs, ¿això passava cada nit? Quan jo me n’anava a l’habitació a preparar-me i ell es quedava sol, ¿trucava a l’Eleonora? ¿Estaven buscant la manera de separar-se sense conflicte? ¿O s’estaven reconciliant i després del parèntesi de Montpeller tornarien a estar junts?

Em vaig decidir a trucar. El Nino es va interrompre, silenci, llavors va tornar a parlar però abaixant encara més la veu. Em vaig posar nerviosa, vaig tornar a trucar, no va passar res. Vaig haver de trucar per tercera vegada i amb força perquè em vingués a obrir. Quan ho va fer, m’hi vaig enfrontar de seguida, li vaig tirar a la cara que m’amagués de la seva dona, li vaig cridar